

[Lilli Gyldenkilde]

de unge er blevet frataget deres kontanthjælp, såfremt der har været problemer, fordi de ikke er mødt op? Sådan har det nemlig aldrig været. Og man skal lade være med at stå her og sige, at nu kommer der et forslag, som betyder, at nu kan de unge bare gøre hvad som helst. Dette forslag handler om, at kommunerne får en forpligtelse, de unge får en rettighed, til et 20-timers-arbejde i 6 måneder.

Men man kan ikke tage det yderste sikkerhedsnet fra folk, og det skal man heller ikke kunne. Og det har man heller ikke kunnet under den forrige regerings ledelse.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Vi havde jo dette spørgsmål oppe i et samråd, så vidt som jeg husker. Dengang fik vi jo af ministeren at vide, at det ikke kunne lade sig gøre at gå en måned tilbage og trække en måneds betaling. Men det, der er mulighed for i den lovgivning, vi kører efter i øjeblikket, er at lave dag til dag-udbetalinger, og så vil det kunne lade sig gøre at tilbageholde pengene, hvis vedkommende ikke møder frem.

På spørgsmålet til ministeren om, hvor den grænse fra én dag og op til en måned så går, blev der sagt, at det var et skønsspørgsmål, og at afgørelsen om, hvor grænsen skulle gå, måtte træffes i Det Sociale Ankenævn. Man kan ikke trække en måned ad gangen, men man ville kunne trække 1, 2, 3, 4 dage – jeg ved ikke, hvor mange dage, for det afhænger af en konkret afgørelse – men det *kan* lade sig gøre at gå ind og trække, hvis man vil.

Den fg. formand (Ingrid Rasmussen):

Så går vi tilbage til talerrækken.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Dette forslag er et af de forslag, som man må betragte som værende kontroversielt ikke alene i Socialdemokratiet og i SF, men såmænd i mange kredse.

På den ene side er det klart, at når unge mennesker kommer på bistandskontoret og må have et forsørgelsesgrundlag, fordi de ikke kan få arbejde og ikke er kommet i gang med en uddannelse, så er der megen fornuft i, at man tilbyder dem enten en uddannelse eller et arbejde. På den anden side er der nogle, der kal-

der det for tvangsarbejde for bistandshjælpen. Det er inden for det råderum, om jeg så må sige, at man skal finde sine ben. Og det er klart, at i alle grupper – undtagen de borgerlige politikeres gruppe, men i hvert fald i Socialdemokratiet og i SF, tror jeg – har man det lidt ambivalent med det her.

Jeg kan sige som ordfører på sagen, at jeg for mit eget vedkommende har det sådan, at jeg synes, det værste, man kan gøre ved unge mennesker, er at lade dem være i fred. Det betyder faktisk, at man lader dem gå på en ydelse, som på en måde er en håbløshedsydelse, fordi det er det yderste, man kan klare sig for. Det er det yderste netværk overhovedet.

Så ved jeg godt, at der er nogle, der siger: Nå ja, men når jeg alligevel ikke kan få arbejde, så vil jeg meget gerne arbejde i sociale, humanitære, eller hvad man nu kan finde på af sammenhænge. Og der er også en del, der gør det. Der er også en del unge mennesker, som har en eller anden kunstnerisk åre, som de udnytter, mens de går på denne bistandshjælp. Og det synes jeg er strålende. Og det synes jeg de fortsat skal have lov til.

Et af spørgsmålene til dette lovforslag vil være: De unge mennesker møder op og siger f.eks.: Jeg er med i et team af nogle gutter og måske nogle guttinder; vi sidder og laver digte, og vi sidder og laver lidt maleri, og vi sidder og laver lidt billedkunst og har det egentlig godt og skægt med det, og vi mødes ovre i Aktivitetshuset hver dag. Kan det så ikke betragtes som et arbejde? Det synes jeg det er ret vigtigt at man får en diskussion af i forbindelse med dette forslag.

Problemet er jo ikke så meget, at man skal gå meget højt op i, hvor lang en visitations- og vejledningsperiode der er, og at den kan blive for lang. Problemet er, at i masser af kommuner er det et problem at skaffe alle disse tilbud – uanset hvad vi har hørt her i dag. Og der vil jo skulle skaffes flere tilbud, for ovre hos arbejdsministeren ligger der et forslag, som egentlig ligger ret tæt op ad dette forslag. Så der bliver brug for alle de job, der overhovedet kan stemples op af jorden.

Det, jeg er optaget af, er derfor at få så stor en åbning som muligt, sådan at også unge, som godt kan beskæftige sig selv med nogle ting, som der er fornuft i, kan få lov til at få det betragtet som et arbejde. Det er en slags udvi-